



Bajo el sol

Títol original: *Zvizdan* **Direcció:** Dalibor Matanic **Guió:** Dalibor Matanic **País:** Croàcia **Durada:** 119 min **Any:** 2015 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Tihana Lazovic, Goran Markovic, Nives Ivankovic, Mira Banjac, Slavko Sobin **Música:** Alen Sinkauz, Nenad Sinkauz **Fotografia:** Marko Brdar **Distribuïdora:** Surtsey **Estrena a Espanya:** 12/05/2017

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original subtitulada en espanyol

SINOPSI

Ambientada en la guerra ètnica que va tenir lloc a Iugoslàvia entre el 1991 i el 1999, *Bajo el sol* explica tres històries d'amor que succeeixen al llarg de tres dècades consecutives. El dolor, l'angoixa, l'agonia, la culpa i la passió són protagonistes d'aquests tres drames romàntics que tenen lloc en dos pobles veïns a la zona dels Balcans. (Sensacine)

CRÍTICA

Els desastres de la guerra

No és exactament una pel·lícula d'episodis, tot i que narra tres històries diferents ambientades els anys 1991, 2001 i 2011. Tampoc s'ha de veure només com una reflexió sobre el conflicte dels Balcans i les seves seqüeles, sinó que aspira, tot i ser una producció croata-sèrbia-eslovena, a cotes més altes: **una reflexió global sobre les guerres (en aquest cas civil), l'odi que les impregna i la incapacitat d'emergir amb dignitat després dels seus desastres físics i ètics.**

Que els respectius protagonistes de cadascuna de les històries estiguin interpretats pels mateixos actors, sense que es tracti dels mateixos personatges, reforça aquesta idea de lliscament d'un temps a l'altre, anul·lant el concepte de ruptura tradicional entre episodis. El 1991 es tracta de la relació impossible entre dos amants croata i serbi, transposició balcànica del drama de Romeu i Julieta, i com l'odi que neix ja de manera brutal a l'antiga Iugoslàvia retalla qualsevol indicatiu d'acceptació. És el bloc més directe i el que es forja en la innocència que encara podien tenir alguns serbis, alguns croats, tot i la imminència de la tragèdia; també resulta el més descompensat entre els seus elements dramàtics i els de to més humorístic, arrelat al folklore balcànic.

La història ambientada el 2001 evidencia la impossibilitat de la reconciliació un cop acabat -però mai diluït- el conflicte. Res podia ser el mateix per a croats i serbis, per a bosnians i albanesos. Kosovo, Sarajevo o els ponts de Mostar no caurien en l'oblit. Però en aquest bloc, l'odi d'una filla es combina amb l'instint de supervivència d'una mare quan entra en les seves vides un jove de l'altre bàndol que els ajuda a recompondre la seva malmesa casa, metàfora senzilla i efectiva de l'intent de restauració d'un país destrossat.

La que s'esdevé el 2011 parla dels desastres de la guerra a partir dels estralls del temps i la separació afectiva: un jove torna al seu poble per retrobar la dona embarassada que va abandonar en esclatar el conflicte. En el fons és la més tensa de les tres històries, però també la més continguda: el contrast entre la llarga seqüència de la 'rave' nocturna amb música electrònica i al·lucinògens, l'alliberament de tota una generació sota el lema del festival, Sunshine (el sol que surt, el "bajo el sol" del títol), i el llarg i sostingut pla dels dos protagonistes en silenci, asseguts davant la porta de casa d'ella a l'alba.

En l'última imatge del film, aquesta porta queda oberta. Sembla que la noia convida el seu antic amor a passar, a formar part de nou de la seva vida. Potser. Però el fos a negre abans dels crèdits ens impedeix saber si ell entrarà o no. Encara que aquest sigui el seu desig, els Balcans segueixen ressonant a l'interior d'aquesta, les antigues i les futures generacions.

A favor: la contenció dramàtica, sobretot en el tercer fragment, i els considerables canvis de to dels actors en cada relat.

En contra: que només es vegi com un film d'episodis i un retrat "més" del conflicte balcànic.

Quim Casas – sensacine.com